

Van: VP2

Verzonden: zaterdag 30 april 2016 16:38

Aan: G1

Onderwerp: Re: verlangen naar herstel

Beste G1,

Op deze mail heb je tot dusver geen reactie van mij ontvangen.

Nu ik mijn advieswerk voor de kerkenraad heb afgerond laat ik je het volgende weten:

1. het feit dat je ongevraagd 'inbrak' in iets tussen de kerkenraad en mij alsmede de wijze waarop, bezorgde mij een onaangenaam gevoel: waar bemoei je je mee;
2. wat de inhoudelijke kant betreft: als je bedoeling was me info te sturen die jou zou moeten ontlasten, dan mag je weten dat het die uitwerking niet op me heeft gehad. Je hebt kennelijk geen idee van wat je opstelling losmaakt bij anderen. Als je een paar keer schrijft 'dat wij het verzoeningsproces op geen enkel moment hebben vertraagd (daarbij ook het gegeven dat wij waar mogelijk ons hebben ingespannen om te werken aan herstel)', dan mag je van mij weten dat ik het daar volstrekt mee oneens ben. Ik was over je december 2014-mail en jullie 1 juni-verklaring al niet te spreken. Ik constateer dat de kerkenraad jullie daarna vérgaand is tegemoetgekomen, en vervolgens heb je het broze evenwicht dat er lag in september rigoureus de nek omgedraaid en ben je in je brief van 27 oktober op je oude manier verder gegaan. Ik heb medelijden met M3, wiens start in WP1 door wat ik maar even jullie privé-oorlog tegen KR-P1 (en moderamen en kerkenraad) noem, nog extra verzwaard is;
3. hoe je tot je inschattingen en optreden komt, is wat mij betreft voer voor mensen met andere deskundigheden dan die waarover ik beschik. Waarom zie je voortdurend alleen je eigen gelijk en de schuld van anderen? Hoe kan het dat conflicten telkens weer de kop opsteken? Heb je in de gaten hoe je telkens weer de regie neemt en eisen stelt en hoe zaken nooit ophouden? Realiseer je je dat de gave van samenwerking en omgang met anderen niet de meest in het oog springende is bij jou? Ik kan niet anders zeggen dan dat ik je uitingen niet kan navoelen en hoop dat je daarin door wie of wat dan ook geholpen kan worden.

Dit is een allerpersoonlijkste mail. Hij is me op geen enkele manier door de kerkenraad ingegeven of gesuggereerd. Ik beantwoord hem ook bewust ná afronding van mijn advieswerk, op strikt persoonlijke titel. Alle boosheid erom mag je dus ook op mij alleen richten. Wat de kerkenraad doet is aan hem. Ik heb me altijd open en positief tegenover je opgesteld en ik heb de moed ook nog niet geheel opgegeven. Maar dan moet je wel zien los te komen uit een houding die zich kenmerkt door een gebrek aan zelfkritiek/zelfreflectie en die niet alleen anderen in de problemen brengt maar ook voor jezelf en je omgeving schadelijk is. Ik hoop dat je in ieder geval de strijdbijl begraaft en je je de komende tijd heel bescheiden opstelt. Voortdurend eis je immers antwoord en probeer je de regie te nemen. Laat die houding varen. En dan niet als een soort slachtoffer dat de moed opgeeft of er niet meer tegen kan, maar als iemand die inziet dat zo'n houding gewoon niet kan en mag. Je hebt een kerkenraad die uitermate serieus bezig is met allerlei zaken.

Nou, dat is geen leuke mail. Maar dat is de hele zaak ook niet. Totaal zwijgen of een verkeerde diagnose helpt daarbij niet. Al is de diagnose pijnlijk, het kan wel het begin zijn van herstel waarnaar je blijkens het onderwerp van je mail verlangt. We hopen op betere tijden!

Hartelijke groeten,
VP2